

РЕШЕНИЕ

№ 5432

гр. София, 21.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 07.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1907** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

20

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. Б. с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет.1, против Ревизионен акт № Р-22221017004988-091-001/26.03.2018г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден частично с Решение № 1411/13.09.2018г. на Директора на Дирекция "Обжалване и данъчно - осигурителна практика", [населено място], Централно управление на Националната агенция по приходите /дирекция ОДОП - [населено място] при ЦУ на НАП/.

Първоначално по жалба на [фирма] е образувано административно дело № 12440 по описа за 2018 г. на Административен съд София - град, I. -то отделение, 73 – ти състав, приключило с Решение № 1930 от 16.03.2020г., с което РА № Р-22221017004988-091-001/26.03.2018г. е обявен за нищожен.

С Решение № 1763 от 11.02.2021г. по административно дело № 8215/2020г. по описа на Върховен административен съд, Осмо отделение, актът на първоинстанционния съд е отменен и делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на

същия съд със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона .

С процесния Ревизионен акт, в частта, потвърдена с решението на ДД „ОДОП“, с която на [фирма] са установени задължения за ДДС общо в размер на 329 306, 17 лв. главница и 45 148, 87 лв. лихви за данъчни периоди от м. 07.2015г. до м.02.2016г., от м. 04.2016г. до м. 07.2016г., от м. 09.2016г. до м. 01.2017г., от м. 03.2017г. до м. 11.2017г.

В жалбата са изложени съображения, че РА е незаконосъобразен, необоснован и в противоречие с материалноправните и процесуални разпоредби на ЗДДС и ДОПК. Допуснато било установяване на задължения с ревизионния акт, въз основа на необосновани твърдения, довели до формиране на правни изводи без доказателства, базирани на предположения и некоректни изчисления без математическа логика и последователност в противоречие както с констатациите на ревизиращите, изложени в Ревизионен доклад (РД) Р-22221017004988-092-001 от 29.01.2018 г., така и с фактическата обстановка и с материалноправната и процесуална уредба. Излагат се подробни аргументи в тази насока. Моли съда, оспорваният Ревизионен акт да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител адв.С. поддържа жалбата. Моли съда да прогласи нищожността на обжалвания РА, поради неспазване на законовата форма и некомпетентност на органа. Алтернативно пледира РА да бъде отменен като незаконосъобразен. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираните от ответната страна разноски. Подробни съображения относно нищожността на оспорвания акт излага в писмени бележки, депозиран до съда.

Ответникът– директорът на Дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, включително и в частта на допълнително релевираните в хода на съдебното производство възражения за нищожност на акта. Позовава се на решението на Върховния съд относно законосъобразността на оспорения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение съгласно представен списък. Подробни съображения в подкрепа на тезата си, излага в писмени бележки.

Съдът, след преценка на доводите на страните и въз основа на доказателствата от административното производство и събраните в хода на съдебното производство доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна се установява, че административното производство е започнало със Заповед №Р-22221017004988-020-001/31.07.2017 г., връчена на 17.08.2017 г., изменена със Заповед №Р-22221017004988-020-002/16.11.2017 г. и Заповед №Р 22221017004988-020-003/19.12.2017 г., издадени от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията за данък върху добавената стойност за отделните данъчни периоди от 01.07.2015 г. до 31.11.2017 г.

офисно и складово помещение;

- Магазин за търговия с облекло, находящ се в [населено място], [улица];
- Магазин за търговия с облекло, находящ се в [населено място], [улица].

Процесният РА е оспорен по административен ред с депозирана от [фирма] в срок жалба с вх. № 53-03-813 /10.04.2018 г.

С Решение № 1411/13.09.2018 г. на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП–С. е изменен Ревизионен акт №Р-22221017004988-091-001/26.03.3018 г., издаден от Т. И. Т.- орган, възложил ревизията, и Л. Д. П.- ръководител на ревизията, в оспорената част, като установения с РА резултат по ЗДДС за периода м. 11.2017 г. в размер на 36 950.62 лв. е определен на 12 047,90 лв., ведно със съответните лихви. Със същото Решение е потвърден РА, в частта на допълнително установените задължения по ЗДДС за отделните данъчни периоди от м. 07.2015 г. до м. 02.2016 г., от м. 04.2016 г. до м. 07.2016 г., от м. 09.2016 г. до м. 01.2017 г., от м. 03.2017 г. до м. 11.2017 г., ведно със съответните лихви. И е оставена без разглеждане жалбата, подадена от [фирма] в останалата част, като недопустима и е прекратено производството по жалбата в тази част. Решението е връчено на жалбоподателя на 01.10.2018г.

По делото са приложени всички събрани в хода на двете ревизионни производства доказателства, описани в 2 брой папки приложения.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно – техническа и съдебно компютърно- техническа експертиза, като в заключенията си вещите лица дали подробен отговор на въпросите, поставени им като задача, а разпитани в съдебно заседание експертите заявяват, че поддържат заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, АССГ, III отделение, 75- ти състав, намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.156, ал.1 от ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт № Р-22221017004988-091-001/26.03.2018г. е издаден от компетентни органи – Т. Т., на длъжност Началник сектор“ Ревизии“- орган, възложил ревизията и Л. П., на длъжност-главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. От приложенияте по делото писмени доказателства се установява, че лицето Т. Т. е заемал длъжността- Началник сектор “ Ревизии“ към датата на издаване на

ЗВР, както и ЗИЗВР към датата на издаване на Ревизионния акт и е определен за орган, който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК въз основа на изрична Заповед на Директор ТД на НАП- С. от 07.06.2017 година. Безспорно се установява, че лицето Л. П. е заемал длъжността - Главен инспектор по приходите, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока, както и доказателства, че същата е определена за ръководител на ревизията както към датата на издаване на първата ЗВР, така и към датата на издаване на двете ЗИЗВР и към датите на съставяне на Ревизионния доклад и Ревизионния акт. Наред с това от доказателствата по делото е видно, че лицето, включено в състава на ревизиращия екип М. Ц. също е заемала длъжността - Старши инспектор по приходите при ТД на НАП.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013г.- органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията. Безспорно тази промяна в органите, които могат да издават ревизионен акт, водят и до промяна в самия ред за издаване на акта, както и до промяна в самата процедура по издаване на РА. Измененията на чл.119 от ДОПК, са в сила от 01.01.2013 година и засягат само и единствено образуваните след тази дата ревизионни производства. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК.

В конкретния случай, ревизионното производство е първо, образувано е на дата 31.07.2017г., с издаване на първата ЗВР от 31.07.2017г. след влизане в сила на цитираното изменение на нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК и същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112, ал.1 от ДОПК.

Наред с това, в ТР № 5/2016г. по Тълкувателно дело № 10/2016г. на Общото събрание на ВАС, е посочено, че “Според чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Чл. 118, ал. 2 ДОПК разпорежда, че ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите. Според последната разпоредба това са служителите, заемащи длъжност „държавен експерт по приходите”, „държавен инспектор по приходите”, „главен експерт по приходите”, „старши експерт по приходите”, „експерт по приходите”, „главен инспектор по приходите”, „старши инспектор по приходите” и „инспектор по приходите”. Чл. 119, ал. 2 ДОПК (действаща редакция ДВ, бр. 82/2012 г., в сила от 01.01.2013 г.) разпорежда, че ревизионният акт се издава от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Предишната редакция на текста (в сила до 01.01.2013 г.) предвижда органът възложил ревизията, да определи със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Нормата на чл. 119 ДОПК урежда конкретната процедура по издаването на ревизионния акт. Разликата в двете редакции на чл. 119, ал. 2 ДОПК – тази от първоначалното приемане на кодекса до 31.12.2012 г.

и сега действащата от 01.01.2013 г. е в това, че при старата редакция определянето на конкретния орган, компетентен да издаде ревизионния акт, се случва в края на процедурата, а според сега действащата редакция това се определя в самото начало. И при предишната, и при сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, органът по приходите възложил ревизията, определя издателя на ревизионния акт. За да е налице валидно издаден ревизионен акт в общата хипотеза на чл. 119, ал. 2 ДОПК, последният следва да е издаден от две лица : 1. от орган по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагането на ревизията и 2. от органа, имащ качеството на „възложил ревизията”, определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция. Нормата на чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК не поставя изискване каква длъжност следва да заема определения от териториалния директор орган по приходите. Единственото условие е това лице да притежава качеството „орган по приходите”. Кой са органи по приходите е дефинирано в разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 1 - 4 ЗНАП, в това число и лицата по т. 3 – директори на дирекции, началници на отдели и сектори – най-честият кръг от служители, определяни от териториалния директор за лица по чл. 112, ал. 2 ДОПК. Тълкуването на разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал.2 ДОПК води до извода, че нормата на чл. 118, ал.2 дефинира какво представлява ревизионният акт и кой го издава по принцип, докато разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК урежда конкретната процедура по издаване на ревизионния акт. Нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК е свързана със старата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, когато ревизионният акт се издава еднолично, поради което тя не е съобразена с изменението на разпоредбата в сила от 01.01.2013 г. По отменената вече редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, издателят на акта е едноличен орган, като това не е органът възложил ревизията, и той следва да е в кръга на лицата, посочени в чл. 118, ал. 2 ДОПК. След изменението на чл. 119, ал. 2 ДОПК от 01.01.2013 г. ревизионният акт се издава съвместно от два органа – единият е органът възложил ревизията, а другият е ръководителят на ревизията. Изменението на разпоредбата касае както органа издател на акта, така и начина на определяне на издателя на акта: по отменената редакция с нарочна заповед, а по сега действащата редакция единият е определен по силата на закона и заповедта на териториалния директор - чл. 112, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК, а вторият от първия орган въз основа на заповедта за възлагане на ревизия – чл.113,ал.1,т.2 ДОПК.

Следователно разпоредбата на чл.119, ал. 2 ДОПК, в редакцията след 01.01.2013 г., определя качествата на лицата, които са компетентни да издадат ревизионния акт и при проверка за действителността на акта следва да се установи дали тези качества са налице. Не намира опора в закона тезата, че разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК следва да се прилагат кумулативно. Нормата на чл. 119, ал. 2 ДОПК в предишната си редакция (в сила до 01.01.2013 г.) не посочва изрично какви длъжности следва да заемат органите по приходите, които следва да издадат ревизионния акт. Нормата единствено поставя условие този орган да бъде посочен от този, чиято е компетентността по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК за възлагане на ревизия. След като в сега действащата разпоредба на чл. 119, ал. 2 ДОПК императивно са посочени лицата, които издават ревизионния акт, като липсва изрично оправомощаване на органа по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК (липсва изискване за издаване на заповед

за определяне на компетентен орган 3.), то не е необходима и конкретизацията на длъжностното качество на органите, каквато конкретизация се прави от нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК. Ако има такава конкретизация, то тя се отнася единствено и само по отношение на лицата от ревизиращия екип, определени със заповедта по чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК, но не и по отношение на лицето възложило ревизията, за което има единствено изискване да е орган по приходите по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗНАП. Сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК няма по- тясно приложно поле от предишната редакция. Поради това не може да бъде изграден извод, че и двамата съставители на ревизионния акт следва да са в кръга на лицата, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Според действалата до 01.01.2013 г. Редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, ревизионният акт се издава само от едно лице, за чието оправомощаване се издава нарочна заповед, докато според сегашната редакция ревизионният акт се издава от две лица, едното от които е лицето възложило ревизията, а другото е лицето, което е било ръководител на екипа. Включването в кръга на тези лица на лицето възложило ревизията води до извод, че целта на изменението на закона е да се обезпечи участието на контролния орган, възлагащ ревизията, в крайния акт, с която приключва производството, за да се оптимизира качеството на процеса. Приетото изменение на чл. 119, ал. 2 ДОПК не стеснява приложното поле на разпоредбата. Разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК се намират в един и същ нормативен акт – ДОПК. Следователно те са равни по степен императивни норми, определящи компетентните лица да издават ревизионни актове. Под „досегашен ред” следва да се разбира издаването на ревизионни актове по висящи производства да продължи съобразно изискванията на чл.118,ал.2 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК в редакцията до 01.01.2013 г. С нормата на § 35,ал.1 от ПЗР на ЗИДДОПК – ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г., ясно е изразена волята на законодателя след 01.01.2013 г. ревизионните актове по новообразуваните производства да бъдат издавани от органите, определени по действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Поради това не може да се твърди, че нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК въвежда ограничение по отношение на органите, издаващи ревизионния акт по чл. 119, ал. 2 ДОПК. Материалната компетентност за издаване на ревизионния акт по отношение на органа, който издава заповедта за възлагане на ревизията, произтича по силата на закона - чл. 119, ал. 2 ДОПК, а не по силата на заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Поради това не намира подкрепа в закона тезата, че този орган има само процесуална компетентност да издаде акта, а да няма материална такава“.

Всички актове в ревизионното производство – ЗВР, Заповеди за изменение, РД и РА са издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис. Съгласно чл. 3 от Закон за електронния документ и електронни удостоверителни услуги/ заглавието е изменено- преди Закон за електронния документ и електронния подпис/ (Изм. - ДВ, бр. 85

от 2017 г.) Електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) № 910/2014".(2) (Доп. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ съдържащ електронно изявление. В редакцията, действаща към момента на издаване на ЗВР, РД и РА, съгласно ЗЕДЕП, чл.3,ДВ. бр.34 от 6 Април 2001година- Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. Съгласно чл.4 от ЗЕДЕП, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕП (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г.) Електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16.) Електронният подпис по ал.3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал. 1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай, ЗВР , РД, както и РА, са създадени като електронни документи по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕП, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронни документи, подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, те са изпратени като електронни съобщения и връчени на ревизираното дружество по реда на чл. 30, ал. 6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕП електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство. Квалифициран електронен подпис, съгласно ал. 3 и ал. 4 е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16 и

именно той има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, следователно е необходимо да е спазено изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1, според което той трябва да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение за КЕП, отговарящо на изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Автентичността на всеки един документ /частен свидетелстващ и официален свидетелстващ или диспозитивен/ може да бъде оспорена по реда на чл. 193 ГПК и в този случай съдът е длъжен да провери дали този документ действително материализира изявление, направено от лицето /органа/, сочен като негов автор или не. По делото са представени Удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги, със съдържанието по чл. 24, ал. 1 ЗЕДЕП, обосновава извод за това, че ЗВР, РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал. 4 на чл. 13 ЗЕДЕП е въведена фикция за саморъчен подпис.

Видно от експертното заключение на вещото лице С., всички документи са подписани с квалифицирани електронни подписи, както и че технически носител /представения по делото диск/, съдържа информация за квалифицирано удостоверение за валидиране на електронен подпис към момента на подписване на всеки един от документите.

От така представените доказателства, както и заверени преписи на хартиен носител и технически носител, че актът, издаден като електронен документ е подписан с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията – Т. Т., на длъжност Началник сектор“ Ревизии“- орган, възложил ревизията и Л. П., на длъжност-главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и М. Ц. при ТД на НАП–С. са притежавали квалифициран електронен подпис. За да е валидно подписан съгласно чл. 120, ал. 1, т. 8 ДОПК в случаите, когато е издаден като електронен документ, ревизионният акт следва да е подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл. 119, ал. 2 ДОПК, така че по силата на законовата фикция в чл. 13, ал. 4 във връзка с ал. 3 от Закона за електронния документ и електронния подпис /ЗЕДЕП/, електронните подписи да имат значението на саморъчни подписи. В конкретния случай, от доказателствата по делото е безспорно установено, че не само РА, но и ЗВР и РД са създадени като електронни документи и са подписани от лица, които притежават квалифициран електронен подпис.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 ДОПК задължителни реквизити -името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за

издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органите по приходите, които са го издали. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт, подписан от двамата органи по приходите, които са участвали в състава на ревизиращия екип.

Това е така, защото в ТР №5 /22. 06. 2015г. на ВАС е посочено, „че макар ревизионният доклад да е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл.120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.

„Друг извод не следва от сезиращата функция на ревизионния доклад и свързаните с момента на издаването му срокове, тъй като уведомяването на органа, възложил ревизията, не е правопораждащ факт за възникването на компетентността за издаването на ревизионния акт. Тя не произтича от ревизионния доклад, а е нормативно установена и персонално определена, поради което пороците на ревизионния доклад не рефлектират върху валидността на ревизионния акт. В качеството си на процесуален акт ревизионният доклад е процесуална предпоставка за издаването на ревизионния акт, а при липса на процесуална предпоставка е налице неспазване на процесуалните разпоредби по смисъла на чл. 160, ал. 2 ДОПК, но не и толкова тежък порок, който да обуслови извод за нищожност на РА. Ревизионният доклад е подписан от двамата органи по приходите, включени в състава на ревизиращия екип, а дори и да не е подписан от всички участващи в ревизията органи по приходите, то това не може да обуслови нищожност на издадения ревизионен акт, защото пак в същото Тълкувателно решение е изрично е посочено, че съгласно чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК изискването за подписване на ревизионния доклад от неговите съставители е задължителен реквизит на ревизионния доклад от външна страна, т.е. част от нормативно установените изискванията за форма на ревизионния доклад. Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, която предвижда, че ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт, не дерогира систематично предхождащата я норма на чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК, включваща сред задължителните реквизити на ревизионния акт наличието на мотиви за издаването му. И двете разпоредби са част от чл. 120 ДОПК, озаглавен „Съдържание на ревизионния акт“, а това сочи, че ревизионният доклад също е част от нормативно изискуемото съдържание на ревизионния акт. При наличие на порок в законоустановената

форма, изразяващ се в липса на мотиви, опорочаването също не е толкова съществено, че да се приравни с пълна липса на форма, а оттам и на волеизявление, поради което отново не мотивира извод за нищожност на издадения ревизионен акт. Горното обосновава заключението, че не е налице нищожност на ревизионния акт, ако в ревизионния доклад, който е неразделна част от него, не е спазено изискването на чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК за полагане на подписи от всички органи по приходите, които са го съставили“.

Всички актове и съобщения са връчени на електронния адрес на жалбоподателя. Съгласно чл.30, ал.6 от ДОПК електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на запис в информационната система. В ДОПК в частност в разпоредбата на чл.113, чл.117 и чл.120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса- аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК- Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книгата за реализиране на административна наказателна отговорност, за които се прилага Законът за административните нарушения и наказания. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита, и по никакъв начин не може да се говори за нищожен ревизионен акт.

При издаването му, органите по приходите са спазили процесуалното-правните разпоредби и най- вече на нормата на чл.114 от ДОПК. Ревизионното производство е първо, като с първата ЗВР от 31.07.2017г. е определен тримесечен срок за завършване на ревизията, но поради недостатъчност на срока, органът, възложил ревизията определил нов срок за завършването, като удължаването е с три месеца. Ревизионното производство е приключило по реда и в сроковете, предвидени в ДОПК, като удължаването е извършено в съответствие с нормата на чл.114 от ДОПК. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока необсъждане на доказателствата и

несъбирането на относимите доказателства, защото в хода на ревизионното производство органите по приходите са събрали относимите доказателства. Наред с това, дори и да не са събрани доказателства в хода на ревизионното производство, то няма правна пречка същите да бъдат представени и в хода на съдебното производство.

Относно частта на начисления ДДС:

За данъчни периоди м. 07.2015г. до м.02.2016г., от м. 04.2016г. до м. 07.2016г., от м. 09.2016г. до м. 01.2017г., от м. 03.2017г. до м. 11.2017г. е направена проверка Проверката в информационната система на НАП (ПП VIES) която установила несъответствия в декларирани данни, подадени от съответните чуждестранни доставчици и тези, подадени от ревизираното лице. Съгласно данните от справка са установени разлики по тримесечия относно декларирани В. и ВОД. Констатирано е, че жалбоподателят е посочил грешен VIN номер в отчетните регистри по ЗДДС – дневник покупки и дневник продажби. Дружеството – жалбоподател е осчетоводил фактури от предходни периоди, за които стоката е била налична, но не била заприходена по счетоводна сметка 304- Стоки.

Органите по приходите са установили наличието на Протоколи по чл. 117, ал. 1 от ЗДДС, по-голяма част от които са отразени в дневник покупки с код 1 - фактура, друга част с код 9 – протокол, както и инвойс – чуждестранен документ, издаден от доставчика, отразен с код 1 фактура, които са включени от ревизираното лице само в дневник за покупките. За тях [фирма] не е начислило дължимия ДДС в дневник за продажбите, съгласно разпоредбите на чл. 86 от ЗДДС, във връзка с чл. 84 от същия закон.

През ревизирания период е установено, че [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактури от доставчици с регистрация по ЗДДС в Р България, като стойностите по отразените в дневник за покупките от ревизираното лице фактури са по-големи от стойностите на същите фактури, отразени в дневниците за продажби на техните доставчици.

В хода на ревизията са открити фактури за В., които не са отразени в отчетните регистри по ЗДДС и не са заведени в счетоводството на дружеството, за които от страна на ревизиращия екип е изготвена покана по реда на чл. 103 от ДОПК. Във връзка с изложеното органите по приходите са се позовали на чл. 73а от ЗДДС и в случая са признали правото на приспадане на данъчен кредит и са начислили дължимия за съответната операция данък, за съответния данъчен период.

Установено е още, че има издадени Протоколи по чл. 117 от ЗДДС, отразени с код 9 – Протокол в дневник за покупките и дневник за продажбите в периода на

издаване. В по-късен период са отразени повторно само в дневник за покупките, но с код 1- фактура, във връзка с което е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 65 818,07 лв.

Установени са и два Протокола по чл. 117, ал. 1 от ЗДДС, които в регистър дневник за покупките са отразени с по-голяма стойност от стойността, с която са отразени в дневника за продажбите, т.е. упражнен е неправомерно ДДС в по-голям размер. В случая с издадените от [фирма] протоколи, е начислен ДДС в размер на 1 635,86 лв., а дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 16 358,60 лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 71, т. 2 от ЗДДС органите по приходите са отказали правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 14 722,74 лв.

През ревизирия период е установено, че [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактури от доставчици с регистрацията по ЗДДС в Р България, като стойностите по отразените в дневник за покупките от ревизираното лице фактури са по-големи от стойностите на същите фактури, отразени в дневниците за продажби на техните доставчици.

От доставчиците са изискани заверени копия на фактурите, отразени с различна стойност в регистрите по ДДС, както и какъв е предметът на доставките, начинът на заплащане, счетоводно отразяване на фактурите и плащането по тях. Изискани са също договори, придружени с всички съпътстващи доставките документи /анекси, актове, приемо-предавателни протоколи, товарителници, експедиционни бележки/.

От проверяваните лица са представени изисканите документи, като са приложени и заверени копия на фактурите, при което е установено разминаване при декларирането им в отчетните регистри /дневник за покупките/ на ревизираното лице. Всички фактури са с по-ниски стойности от декларираните от ревизираното лице.

В резултат на гореизложеното и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 71, т. 1 от ЗДДС органите по приходите са отказали правото на приспадане на данъчен кредит на [фирма] в общ размер на 96 131,21 лв. по спорните фактурите.

В хода на ревизията е установено, че осъществяваната от ревизираното лице дейност е търговия на дребно с маркови, облекла, обувки и аксесоари, като получаването на приходите се отчита преимуществено на регистрирани от дружеството в НАП - ЕКАФП.

В тази връзка е извършена съпоставка на отчетените по ЕКАФП приходи,

съгласно Справка за регистрираните данни от Z отчети за ФУ на ревизираното лице и отчетените в дневник за продажбите стойности /данъчна основа плюс ДДС/ за целия ревизиран период. При така направената съпоставка е установено, че за м. 04.2016 г. [фирма] е отчело постъпления по ЕКАФП в общ размер на 142 544,01 лв.

Същевременно за същия период [фирма] е отразило извършени доставки, съгласно издадени фактури и продажби на населението, без фактура, отразени с код 81 в дневник за продажбите общо на стойност 48 134,01 лв. /данъчна основа плюс ДДС/.

По смисъла на чл. 13, ал. 1 от ЗДДС, вътреобщностно придобиване е придобиване на правото на собственост върху стока, както и фактическото получаване на стока в случаите по чл. 6, ал. 2, която се изпраща или транспортира до територията на страната от територията на друга държава членка, когато доставчикът е данъчно задължено лице, което е регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. Като се има предвид цитираната правна норма и по аргумент от разпоредбата на чл. 45, т. 1 и т. 2 от Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, за доказването на В. е необходимо да е налице документ за доставката- фактура, издадена от чуждестранния доставчик, както и документи, доказващи наличието на осъществен транспорт на стоката от територията на една държава членка до територията на друга държава членка и придобиване на правото на собственост върху стоката от получателя.

Съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗДДС, данъчното събитие при В. възниква на датата, на която би възникнало и при доставки на територията на страната, а именно на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена /чл. 25, ал. 2 от ЗДДС/, съответно данъкът става изискуем в срока по чл. 63, ал. 3 от ЗДДС. Съгласно чл. 84 от ЗДДС данъкът при В. е изискуем от лицето, което извършва придобиването.

Съгласно чл. 86, ал.1 ЗДДС регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като: 1. издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред; 2. включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 за този данъчен период; 3. посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период. Според нормата на ал.2 данъкът е длъжим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем.

По силата на чл. 117, ал. 1, т. 1 от ЗДДС получателят издава протокол, който е

длъжен да отрази едновременно в дневника за покупки и в дневника за продажби за съответния период.

Съгласно чл.125, ал.1 ЗДДС за всеки данъчен период регистрираното лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124, с изключение на случаите по чл. 159б. В разпоредбата на чл.124, ал.1 ЗДДС е визирано, че регистрираните лица по този закон водят задължително следните регистри: 1. дневник за покупките; 2. дневник за продажбите.

Съгласно чл. 73а ЗДДС, при доставки, данъкът за които е изискуем от получателя, правото на приспадане на данъчен кредит е налице и когато доставчикът на стоката не е издал документ, който отговаря на изискванията на чл. 114, и/или получателят не разполага с документ по чл. 71, т. 2, 4 и 5, и/или получателят не е спазил изискванията на чл. 72, ако доставката не е укрита и данни за нея са налични в счетоводството на получателя. В конкретния казус са налични всички необходими документи за извършване на доставки, които не са укрити, с оглед на което са изпълнени условията на чл. 73а от ЗДДС и жалбоподателят в качеството си на получател по доставките на услуги има право на данъчен кредит, чрез режима на обратното начисляване. Съгласно ал.2 правото на приспадане на данъчен кредит се упражнява през данъчния период, през който данъкът е станал изискуем, като се прилага съответно чл.126, ал.3, т.2 от ЗДДС. При всички случаи правото на данъчен кредит при получателя чрез механизма на обратното начисляване на данъка е налице, независимо дали са спазени или не визираните в разпоредбата на чл.73, ал.1 от ЗДДС формални изисквания, само ако доставката не е укрита и данни за нея са налични в счетоводството на получателя. В процесния случай разпоредбата на чл.73а от ЗДДС намира приложение и за получателя по доставките възниква право на приспадане на данъчен кредит чрез механизма на обратното начисляване, тъй като не са налице данни за укриване на стопанските операции по фактурите. Издадени са протоколи по чл.117, ал.1 от ЗДДС, като по – голяма част от тях са отразени в Дневник покупки с код 1 – фактура, а друга част с код 9 – протокол, както и инвойс - чуждестранен документ, издаден от доставчика и отразен с код 1 фактура . Гореспоменатите документи са включени от жалбоподателя в дневника за покупки. Безспорно в случая е установено, че за указаните данъчни периоди жалбоподателят е извършил облагаеми доставки на стоки и услуги със ставка 20 % към изброените / в таблица на л. 47 от делото РА / търговски дружества. Доставките са документирани с издадени фактури – с посочена стойност и начислен ДДС, съпътстващи ги документи, доказващи тяхната реалност, открити при дружеството – жалбоподател в хода на ревизията. Реалността на доставките е потвърдена и чрез извършените проверки по отношение на дружествата-клиенти на ревизираното лице. Ревизиращите органи са извършили пълен и обстоен анализ на представените документи, съпътстващи издадените фактури. Издадените от ревизираното лице документи

са включени само в дневник за покупките. В случая органът правилно е приел, че неначисляването на данъка в законоустановения срок не е законова пречка за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит в случаите на самоначисляване, след като доставката не е укрита.

Относно отказан данъчен кредит в размер на 65 818 лв. по Протоколи по чл.117 от ЗДДС и отказан данъчен кредит в размер на 96 131, 21 лв. по фактури от доставчици на ревизираното дружество.

В хода на проверката са установени издадени Протоколи по чл. 117 от ЗДДС, отразени с код 9 – Протокол в дневник за покупките и дневник за продажбите в периода на издаване и в по-късен период са отразени повторно само в дневник за покупките, но с код 1- фактура.

Установени са и два Протокола по чл. 117, ал. 1 от ЗДДС, които в регистър дневник за покупките са отразени на по-голяма стойност от стойността, с която са отразени в дневник за продажбите, т.е. упражнено е неправомерно право на приспадане на данъчен кредит в по-голям размер.

Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС данъчнозадълженото лице упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит по отношение на доставки, по които е получател, когато притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред.

Обосновано приходните органи са приели, че съгласно общото разпределение на доказателствената тежест по чл.154 ГПК лицето, претендиращо право на данъчен кредит, следва да докаже наличието на основната предпоставка за надлежно упражняване на това право, а именно, че притежава данъчен документ /в случая фактура/, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС. Доколкото това не е сторено при ревизията и в хода на административното и съдебно оспорване, то следва да се приеме, че не е налице условието, предвидено в разпоредбата на чл. 71, т. 1 от ЗДДС за надлежно упражняване на правото на данъчен кредит.

Съгласно Решение от 29.04.2004 г. по дело С-152/02, Пето отделение, „правото на приспадане трябва да бъде упражнено по отношение на данъчен период, през който са изпълнени двете условия, изисквани от тази разпоредба /чл. 18, ал. 2 от Шестата директива/, а именно: стоките да са били доставени или услугите – извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава-членка, може да се счита за служещ за фактура“. Двете предпоставки за признаване на право на кредит са кумулативни и липсата на която и да е от

тях възпрепятства възникването и упражняването на това право.

За да бъде правото на данъчен кредит валидно упражнено, данъчнозадълженото лице трябва да разполага с оригинален първичен счетоводен документ или с копие от екземпляра на издателя на документа, заверено от него с подпис и печат, което да съхранява в счетоводството си. Липсата на първични счетоводни документи не може да бъде преодоляно с включването им в дневниците за покупки на ревизираното лице. Следва да се има предвид, че изискването лицето да притежава оригинален данъчен документ е насочено освен към спазване на счетоводния принцип за документална обосновааност, също така и към предотвратяване на злоупотребите с ДДС, което е и причината законът да предвижда нарочно установена специфична процедура по уведомяване на контролните органи, в случай на изгубване, унищожаване или повреждане на данъчните документи – чл. 58, ал. 2 от ППЗДДС.

Съгласно разпоредбата на чл. 2 от ЗДДС с данък върху добавената стойност се облагат всяка възмездна облагаема доставка на стока или услуга - т.1; всяко възмездно вътреобщностно придобиване с място, на изпълнение на територията на страната, извършено от регистрирано по този закон лице или от лице, за което е възникнало задължение за регистрация - т.2, като съгласно чл.12 ал.1 от ЗДДС облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл.9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Съгласно чл.6 от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Съгласно чл.68 ал.1 т.1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. За да възникне право на приспадане на данъчен кредит за получателя на доставката е необходимо да е налице реално осъществена облагаема доставка. Съгласно чл.70 ал.5 от ЗДДС не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно. Съгласно чл.25, ал.2 от ЗДДС, датата на която е прехвърлена собствеността на стоката или датата на която е извършена услугата е датата на данъчното събитие.

Законодателят е предвидил да се признава правото на приспадане на данъчен кредит само по облагаеми доставки, т.е. по реално осъществени такива. Съгласно чл.69 от ЗДДС регистрирано лице има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчик - регистрирано по закона лице му е доставил, които стоки или услуги ще се използват, за извършване на облагаеми доставки, а съгласно чл. 71 от ЗДДС лицето получател може да упражни правото си на данъчен кредит, когато притежава някой от документите

посочени в т.т.1-7.

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /“...действителното извършване на облагаемата сделка...” според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото.

Регистрирано по ЗДДС лице има право да приспадне като данъчен кредит данъкът за получени от него облагаеми доставки на стоки или услуги, когато използва същите за осъществяване на облагаеми доставки и когато притежава за получените доставки данъчен документ с изискуемите от закона реквизити, като въведените изисквания за възникване право на приспадане на данъчен кредит са по отношение на конкретната доставка, по която е претендирало това право /по която е приспаднал данъка в подадената справка-декларация/, а не по всяка друга доставка на същата стока или услуга, осъществена между други лица в процеса на реализация на тази стока или услуга и представляваща предходна по отношение на процесната доставка. Съгласно чл.70 ал.5 от ЗДДС не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно. Неправомерно е начисляване на данък, което е извършено в нарушение на закона, като изискванията за начисляване на данъка са в чл.86 ал.1 от ЗДДС. Неправомерното начисляване следва да е свързано само с пряката доставка, по което се упражнява правото на данъчен кредит. Съгласно чл.82 ал.1 от ЗДДС данъкът е изискуем от регистрирано по този закон лице - доставчик по облагаема доставка, с изключение на случаите по ал.4 и ал.5 /случаите на изискуемост на данъка от получателя/, а съгласно чл.86 ал.1 от ЗДДС регистрираното лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли като издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред; включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл.125 за този данъчен период и посочи документа по т.1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период.

При наличие на облагаема доставка на стока, осъществена от регистрирано по

този закон лице, която стока се използва от получателя за осъществяване на други облагаеми доставки, са налице условията на чл.68 ал.1 т.1 и чл.69 ал.1 т.1 от ЗДДС за приспадане на данъчен кредит по тази доставка.

От гореизложеното следва, че дружеството – жалбоподател е нарушило счетоводното и данъчно законодателство на Република България като е упражнило право да данъчен кредит, служейки си с първични и данъчни документи, които не съответстват с изискванията на чл.114 и чл.115 ЗДДС .

Посочените изисквания към фактурата не са формални, тъй като са свързани с материално-правните изисквания към доставките и преценката дали се касае за облагаема доставка по принцип и действително настъпило данъчно събитие. Спазването на формалните изисквания при съставянето на фактурите не е решаващо за преценката на процесните доставки, в случая е решаващо обстоятелството, че непълнотата на процесните фактури възпрепятства доказването на изпълнението на материално-правните изисквания за възникването на данъчно събитие - на каквито и да са факти, свързани с извършването на услугата конкретно. В случая има явно несъответствие в стойностите на фактурите отразени в дневниците за продажби на ревизираното лице и неговите доставчици.

От събраните доказателства не може да се приеме за установено, че дружеството е изпълнило императивното изискване на чл. 3, ал. 3 от Закона за счетоводството, съгласно която норма предприятията осъществяват счетоводството на основаната на документалната обосновааност на стопанските операции и факти, като спазват изискванията за съставянето на документите съгласно действащото законодателство за това, че стоките са придобити от производители или други търговци, или че самите те са ги произвели. Дружество при водене на счетоводството си не е спазило изискванията на чл. 3., ал. 1., ал. 2 и, ал. 3 от Закона за счетоводството /ЗСч./, съгласно който предприятията следва да организират текущо счетоводно отчитане по способа на двустранното счетоводно записване на всички стопански операции, които водят до изменения па имущественото и финансовото им състояние, финансовите резултати от дейността, паричните потоци и собствения капитал по хронологичен ред и на основата на документалната обосновааност на стопанските операции и факти при спазване изискванията за съставяне на съответния документ по този закон. Тези изисквания на ЗСч. не са изпълнени от жалбоподателя. Във връзка с изложеното съдът приема, че от страна на жалбоподателя не е оставена надеждна одитна следа, свързваща всяка една от фактурите.

С оглед изложеното, доводите на жалбоподателя се явяват неоснователни, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

Тъй като се потвърждават задълженията за ДДС, произтичащи от непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури и Протоколи, следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главните задължения.

При този изход на спора, основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на разноски, като тя следва да бъде уважена. Общият материален интерес по делото, в това число главница и лихви е в размер на 374 455, 04 лв., поради което на основание чл.8, ал.1, т.5 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, дължимото юрисконсултско възнаграждение е в размер на 6 274, 55 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 75 – ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу ревизионен акт (РА) № Р-22221017004988-091-001/26.03.2018г., издаден от Т. И. Т. на длъжност Началник сектор, възложил ревизията и Л. Д. П. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден/изменен с Решение № 1411/13.09.2018г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 6 274, 55 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: